

Faaregræsning paa Lyngdrift. Jeg udtalte igaar, og jeg ønsker forsættelig at gjentage det idag, at det hele Spørgsmaal efter min Betragtning har overmaade lidt at betyde ligeoverfor de gamle Skove og deres Cicere, overmaade lidt at betyde. At jeg ikke har taget noget særligt Hensyn til disse, foreligger der ogsaa Vidnesbyrd om i selve Lovforslaget — maaste Ingen har opdaget dem —, idet jeg har foreslaaet, at Væg for Fremtiden skulde gaa frit ind, ligesaa fuldt som Eg hidtil er gaaet frit ind. Havde det været mit Maal at optræde beskyttende for Landets Skovdrift, havde jeg absolut ikke foreslaaet, at der skulde aabnes fremmed Vægetræ fri Konkurrence med det danske. Det er kun min særlige Interesse for Skovandlegene i Sjælland, som har bragt mig, og endda kun efter særlig Anledning fra en æret Landsthingsmand, til at fremsætte disse Betragtninger til nærmere Overvejelse.

At den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kreds (Clausager) kun meget delvis kunde slutte sig til det foreliggende Forslag, kom mig selvfølgelig ikke overraskende. Jeg har maattet forudsætte, at de Forlangender, der tidligere med saa stor Styrke have været gjældende i det andet Thing, om en Fødsrevision skulde være for en væsentlig Del en Fødsreduktion, endnu vilde komme til Orde og ogsaa komme til Orde i denne Sal fra den Side, som det ærede Medlem slutter sig til. Heller ikke var det mig i fjerneste Maade overraskende at høre det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) fremsætte sine Betragtninger om Krigsstatlovens særlige Karakter, thi det er Betragtninger, som jeg oftere har haft Leilighed til at høre fremsætte af det ærede Medlem. Det forekommer mig, at der ikke denne Gang af det ærede Medlem er fremsat Andet og Mere til Begrundelse af denne hans Betragtning, som jeg indtil videre vil haabe staar temmelig isoleret, end hvad jeg ved tidligere Leiligheder har hørt. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at denne Lov som Lillæg til den kort forveien vedtagne gjældende Fødslov ikke vilde være bleven til uden under ekstraordinære Forhold; Krigsforhold, altsaa under den ekstraordinære Trang, der var til at skaffe Penge. Ja, det er fuldkommen sandt! Derom kan der neppe tvistes. Men at man deri kan se en særlig Grund til at forlange en Skattelov ophævet, efter at den har virket og virket anerkendt heldig igennem 17 Aar, forstaar jeg ikke. Der er, som allerede igaar anført baade af mig og af en æret anden Taler her ligeoverfor (Blom), andre af vore Skatter, der ere komne tilstede ganske paa samme Maade, ikkun under Tryk af ekstraordinære Forhold, og dersom dette skulde være en historisk og politisk Nødvendighed for, saasnart der er Penge tilovers i Kassen, at ophæve Skatten, saa er det dog sikkert, at disse tidligere ekstraordinære Skatter havde Prioritet paa at blive ophævede fremfor Krigsstatloven af 5te August

1864, og det vilde være Noget, der vilde blive modtaget med stor Tilfredshed blandt Andet af Landets samtlige Hartkornseiere. Det ærede Medlem bemærkede, at Loven har Krigsstatmærket paa sig. Det ærede Medlem har formodentlig ment, at den har Krigsstatens Navn, thi det er det eneste Mærke, der er i Loven deraf. Det ærede Medlem vil forgjæves søge Loven igennem for at finde noget andet Krigsstatmærke paa den end blot Navnet, og Navnet har den arvet efter den provisoriske Krigsstatlov af 19de Februar. Det er neppe nogen Tilfældighed, at man, da man fandt det absolut nødvendigt paa Grund af de ekstraordinære Forhold at søge Statens Indtægter, netop valgte disse enkelte Poster i Fødsloven til en Forhøielse. Jeg forudsætter tværtimod, at det skete efter et meget modent Overlæg fra de dengang levende Mænd, og det forekommer mig ogsaa, at det har viist sig, at man dengang har været meget heldig i Valget af de Larispositioner, som man vilde ramme, idet det for en større Del af disse Vedkommende, og ikke mindst for Brændevin, er fuldt anerkendt senere, at Forhøielsen ikke blot var passende, men man har ogsaa ved flere Leiligheder bestræbt sig for at staffe en endnu større Forhøielse tilveie. Jeg tror, at man i Virkeligheden er berettiget til at mene, at Fødsloven, saaledes som den er nu, det vil sige Loven af 4de Juli 1863 i Forbindelse med Loven af 5te August 1864, er langt bedre, end Loven af 4de Juli 1863 alene vilde have været. Som sagt, det ærede Medlems Betragtninger om Krigsstatloven har jeg kjendt tidligere, og jeg har jo ikke havt nogen Grund til at tro, at det ærede Medlem havde forandret sine Anskuelser i saa Henseende. Det ærede Medlem har iøvrigt for endel Aar tilbage haft Leilighed til at vise i Sjæringen, at han søgte en vis Forpligtelse til at søge en Skattenedsættelse bevirket, om ikke svarende til Krigsstatens Størrelse, saa dog en Skattelettelse, der var af ikke ringe Omfang. Jeg sigter selvfølgelig herved til det Forslag til en Revision af Fødsloven, der blev fremsat af det ærede Medlem som Finansminister i 1873. Dette Forslag gik ud paa eller vilde have medført, om jeg ikke huffer feil, en Nedgang i Statsindtægterne af omtrent 1½ Mill. Kr., et for den Tid meget betydeligt Beløb, men jeg minde ogsaa og vil minde om, at i den Betænkning, som blev afgiven til dette Thing om dette Forslag — Sagen kom nemlig ikke videre end til en Udvalgsbetænkning —, blev det udtalt af Flertallet i Udvalget, at det vilde være urigtigt at lade de indirekte Afgifter paa Forbrug og Produktion undergaa en Formindskelse af nogen alvorlig finansiel Betydning. Det ærede Medlems Betragtning, at man kunde og burde foreslaa eller gaa ind paa et væsentligt Afslag i Statsindtægterne, mødte altsaa paa den Tid det Svar fra Flertallet i dette Thing,